

Forst. t. 2. om Fiskeriet i Danmark.

nødte til at være det, fordi Aalen brøder stærkt paa, naar den mærker sig fangen, og den kan, om den end egentlig har en lidet større Omkreds end Maffens, dog, tilbøielig formedelt det slimede, glatte Skind, trænge sig igjennem. For imidlertid ikke at affjære Fiskeren fra Fangsten af nogenledes spjelige Aal, men dog at lade den mindre slippe, ere Mafferne normerede, som Figuren udviser. Skjøndt der nu med denne normerede Maffevide kan fanges Aal af temmelig ringe Størrelse, saa have Mafferne dog ofte været knebne ind under Maalet, saa at meget smaa og lidet brugbare Aal — af Størrelse som Pennesjer, som Kommissionen af 1749 udtrykker sig — medtages i Baaddene. En saadan Misbrug kan jo imidlertid undgaaes ved tilbørlig Kontrol, og vilde man gjøre Maffens Minimum noget større, saa blev den her omhandlede Ulempe naturligvis endnu mindre. I saa Fald skjønnes der at være mindre Grund til at befrygte nogen Opffisning af Aalen, saameget mere som denne Fisk især om Dageu (som Natten kommer den gjerne frem af sit Skjul) ligesaa meget opholder sig i Grunden under Havbunden som i Vandet over den, og de, som ere saaledes forvarede ville undgaa Baaddet, der gaar hen over dem; ialtsald er selve Aalevægelen ikke udfat for Opffisning. Derimod kan den Skade, som tilføjes al anden Fiskevæg, saa en langt større Udstrækning; thi staa der nogen saadan, hvor et Baadkast finder Sted, da maa den for en stor Del med i Hoven og gaar da i Reglen tabt i store Mængder tilligemed en Del umoden Fisk af forskjellig Slags, Smaafiske, der have Betydning som Fødemiddel for de større brugbare Fiske o. s. v. Selv om disse Fisk bleve fastede ud igjen (hvad Byderne ikke ere vante til at gjøre, jfr. Tidsskr. f. Fiskeri 5 Aarg. S. 66, Noten), saa vil største Delen være odelagt, da spæd Yngel og afskillige Fiskearter t. Ex. Sild aldeles ikke taale at sættes op i Hoven blandt den slimede Aal. Det er navnlig den spæde maanedsgamle Flyndervæg lige ned til en 2-Dres Størrelse, som saa ubarmhertig maa holde for, og at det endog gaar ud over de mindste Fiskearter, have flere af os været Vidne til ved at se smaa Hundestejler følge op med i Tusindvis. En Anvendelse af denne Yngelmasse til Føde for Svin, Gænder eller til Gødning kan dog ikke siges at være stemmende med Formaalet, og desuden ville de frodiggrønne Græspletter ved Kysten i Nærheden af Kvit, efter Dyrger i Læsvis af den fra Pulsbaadene opfaste Flyndervæg, være et stadigt Vidnesbyrd om, at end ikke en saadan Anvendelse har fundet Sted, og altsaa om en Tilintetgørelse af Millioner Fiskeliv uden mindste Nytte. Det maa derfor med Nette og uden Overdrivelse kunne siges om dette Fiskeri, at det i Almindelighed medfører en ufrivillig uundgaaelig Udslen med Naturens Gaver, som vi ikke tør driste os til at paastaa vil blive erstattet af Havets, som det siges, udtømmelige Rigdom eller Fiskenes overordentlige Frugtbarhed, og denne Svækkelse af Fiskemængden maa for de Bandomraaders Bedkommende, der ikke kunne saa Tilgang fra større Havn, kunne føre til Udelæggelse eller sørgelig Formindskelse af ialtsald Standfiskens Mængde. Fiskenes Frugtbarhed er Staberens vise Lov som en Modvægt mod den Udelæggelse, der beredes dem af Havets talrige Beboere ligesaa Uegget, indtil Fisken er bleven saa stor, at den selv vil deltage i den; men Nemmet kan ikke Næt til at betrede Udelæggelsens Vej paa en formaalsstridig Maade.

b) Naar det paafiges Aalevaaddene, at de, paa en mere middelbar, men ikke mindre søletlig Maade skade Fiskeformereisen og Fiskenes væsentlige Fødemer, ved at drages hen over Bunden i større Strækninger og forskjellige Retninger, idet de bringe Forstyrrelse i samt løsskrabe den derværende Plantevæxt (Grøde), som derefter flyder op og med Bunden driver til Land, standse og tilintetgjøre den paa disse Planter muligvis affatte Fiskelegets Udødling, berøve den stærkt tilvoksende unge Fisk det vigtige Fødemiddel, som ligeledes der findes i hele den lavere Dyreverden, hvortil kommer, at Grøden ved gjentagen Overstrabning af samme Bund, især hvor dennes Bestaaenhed ikkun tilsteder en løsere Besættelse af Plantevæxten, i større Udstrækning fortyndes eller forsvinder og Fisken derved taber sit Tilhold under Storme og Strømgang, sit Skjul for Efterstræbelse af Fjender — saa kunne vi, overensstemmende med Professor Rasch i denne Henseende, som ovenfor ad § 14 anført, ikke fratagende disse Momenter deres store Betydning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Aalevaaddenes Skadelighed. Her maa det imidlertid tilbørlig fremhæves, at om endog, som ovenfor eftervist, ikke al Strabning kan undgaaes ved den normale Fiskemaade med Puls- og Votaad, naar Baaden drages til Vaaddet, og Ulemperne altsaa ej kunne siges fuldstændig havede, saa ere de dog derved i saa høj en Grad indskrænkede, at det forekommer os for vidtgaende at gjøre Strabningen af Hav- eller Fjordbunden til en absolut forbydende Aarsag, naar den normale Omgangsmaade iagttages; der kan da kun rejsses Betænkelighed fra de Misligheder, som staa tilbage ved den i Henseende til Efterlevelsen saa vanskelige Kontrol. — Derimod staa Strabningens Skadelighed i sin snubde Betydning i alle Tilfælde, hvor Vaaddet drages til Baaden, og derfor bliver Anker- og Snurrevaads-Brugen forstastelig. Vi kunne ikke undlade at tilføje, at Vandstrabningen, hvor den paa Limfjorden gaar for sig over Østersleirerne, kan være meget odelæggende for Østersvægelen, og da dette Fiskeri for Tiden er det, som af alle maasse har den største økonomiske Betydning, saa maa denne Omstændighed ikke lades udenfor Betragtningen. Man kunde dertil indvænde, at Strabning med Vaad ikke kan være værre end med de af Jern dannede Østerskrabere; men dels foregaar denne i Østeraars- og Vintermaanederne, naar Aarets Yngel allerede har opnaaet en stærkere Udødling, dels